

Ms. Darcy

... the first engagement

Zprávy nejen
ZE SVĚTA:
„Listopad v Čechách
a ve světě”

KULTURA:
“kontroverzní režie
Roberta Wilsona v ND”

ZE SVĚTA:
“Jak se slaví Vánoce
v Číně”

ROZHOVOR:
„Jsem z děcáku,
no a co?”

HUDBA:
„Asian power,
Asian pride”

MÓDA:
Svatební šaty
„ Viktor &

„BOJ ZA RASOVOU
ROVNOPRÁVNOST V USA”

První číslo časopisu Ms. Darcy je tu!

Od toho se také odvozuje jméno našeho prvního vydání „...the first engagement“ (první zasnoubení). Každé vydání bude nést jiný název od kterého budou odvozeny naše články a fotografie. Do časopisu budou vkládány různé fotky sloužící jako fiktivní promo reklamy na konkrétní produkty či služby.

Co najdete v prvním čísle?

Toto vydání je do vintage stylu a obsah je poměrně klidný. Jelikož se jedná o zasnoubení, můžete zde najít článek o svatebních šatech. Šňatek úzce souvisí s rodinou, proto Ms. Darcy hodně přemýšlela o rodině. Naleznete tu články týkající se třeba dětí, tradic či kultury.

Co Vás čeká v příštím čísle?

Druhé vydání bude nést název „Ms. Darcy goes DECADENT“, tj. číslo bude v plném duchu dekadence! Ms. Darcy bude proto schopna zajít hodně daleko! Připravte se na šokující články plné záhad, krvavé až hororové fotografie nad kterými se budete muset zastavit a zbytkem se nechte překvapit...

Ms. Darcy se snaží udržet svoji eleganci a šmrnc. Snad i Vy máte šmrnc.

ROZHOVOR: „ Jsem z děčáku! No a co? “

*Jaký je život dětí z dětského domova?
Přemýšleli jste někdy o tom jaké to je být v dětském domově?*

*Rozhovor s těmito dětmi nám poskytla Markéta Jakoubková,
která se vydala do dětského domova
Nové Strašecí, fungujícího již od roku 1941.*

*Jelikož se scházíme na florbalovém turnaji mezi dětskými domovy,
tak moje první otázka zní: jak často se účastníte podobných akcí?*

J: To záleží. Podle toho jak máme čas, jak jsou peníze třeba na naftu a tak.

A baví Vás?

G: Určitě! Moc! Vždycky to je sranda.

J: Moc nás baví. Setkáme se s kamarády a starými známými například z jiných dětských domovů.

A jaké akce Vás baví asi nejvíce?

J: Florbal, fotbal a volejbal.

G: To mě taky. Ještě mě baví běh- to J. ráda zakopává před cílem že? (smích)

A pak mě baví malování. To je taky super, ale hlavně mě asi baví sporty.

J: Ještě kulečnick mě bavil a taky bowling byl super.

A jak je to s Vašimi koníčky? Podporují Vás v nich?

J: Podporují nás ve všem! Pokud máme zájem něco dělat, tak nám to zaplatí.

G: Já jsem chtěla chodit na florbal a to mi nezaplatili, ale to chápu.

Protože to bylo hodně drahý.

J: Je to všechno otázka peněz. Teď nám celkově museli ubrat, kvůli té krizi.

G: Ale jinak náš dětský domov organizuje kroužek kytary, pak „Rozmarýnek“...

J: ...Což je zase „život nanečisto“, pak dále pečení- cukrářství...

G: ... A taky máme malování a keramiku.

Tak to jsou všechno aktivity organizované domovem, ale máte třeba styk i s dětmi mimo domov?

G: Máme. Já třeba chodím na volejbal do školy. Ale to neplatí domov, ale škola, protože to děláme defakto pro ni.

A setkali jste se někdy s nepříjemným chováním vůči Vám založeným na tom, že jste z dětského domova?

J: Teď už je to ve škole v pohodě, ale setkávám se občas s takovými lidmi. Říkají: „Ježiš ty seš z děčáku!“

A už mají narážky. Jako bychom za to mohli! Můžou za to naše rodiče většinou.

Někteří sice tu jsou, protože sem chtěli, někteří, protože chodili za školu a tak, ale většina tu je odmalička a nemůže za to.

G: Já jsem se taky setkala s podobným chováním. Když jsem například byla na základce nová,

tak tam byl jeden kluk a ten řekl prostě jednu věc, že jsem z děčáku, že sem nepatřím

a tím pádem mě pak všichni přestali brát. Brali mě prostě, jako někoho kdo k nim nepatří a odstrkovali mě od sebe.

A ty jsi v domově o dvanácti že? Mohla bys jen trochu naznačit, jak se to stalo?

G: Já byla vlastně od osmi měsíců u babičky v pěstounské péči a mámu jsem vídala tak jednou za měsíc.

Ale pak přestala jezdit úplně. Babička potom onemocněla, měla rakovinu děložního čípku

a pak už to šlo všechno z kopce. Museli jsme se sestrou do děčáku, protože babička už byla v nemocnici.

A potom babička umřela a tak jsme tu zůstaly.

„Ve všech koníčcích
nás podporují.“

„Řekl, že jsem z děčáku,
že k nim nepatřím,
a tak mě odstrkovali.“

no matter who she is...

you have to feel it the right way...

OBSESSION

- the new perfume for him -

A tvoje mamka je v Německu, je to tak?

G: Přesně tak, máma je v Německu, ale ta se absolutně nestará.
A měla bys zájem jí vidět?

G: Já nevím... to je hrozně těžký... Já uvnitř cítím, že bych jí ráda viděla, ale zase na druhou stranu je strašně špatný, co ona udělala. Ona ani nepřišla na ten pohřeb babičky! A to byla vlastně její máma. Ona se vždycky všude dostala, třeba i stopem a tak tam mohla přijet. A tohle mě asi nejvíce zklamalo. Ona nepřišla na hodně akcí- třeba ani na moje narozeniny- to mě opravdu štve.

A jakpak to máš ty?

J: No já jsem v děčáku už od 4.
Bohužel moje máma byla na drogách a doma vařila pervitin.
Dodneška si pamatuju den, kdy přišla sociálka, a já se schovávala pod stolem, aby mě neodvezli. Nedávno to bylo 13 let už.

Ty bys měla zájem jí vidat?

J: Tak moje máma byla jen půl roku "čistá", potom, co se vrátila z vězení, ale teď už je na tom zase stejně.
Takže ani nemám zájem se s ní vidat.
Ona je hrozně agresivní, nepříjemná, nedá se s ní komunikovat.

A co táta? Stýkáte se?

J: Táta? Ten je v pohodě, má práci... zavolá, dobije kredit, přijede...

A co tvůj táta?

G: Můj táta bydlí v Ústí nad Labem a teprve před rokem jsem zjistila, že je v pohodě. Je to Vietnamec.
A jako jediný ze skupiny platí alimenty. A už jsem ho i viděla a za to jsem moc ráda.

A před rokem bylo poprvé, kdy jsi ho viděla?

G: Mhm... Ale... Já ho беру prostě jako tátu, ale doma mi tvrdí, že to byl tenkrát podvod a že to není můj táta, že je to někdo jiný, ale tento si mě vzal vlastně na svědomí, protože můj vlastní táta se nechtěl starat.

J: To samé mám já. Já jsem se v šestnácti dozvěděla, když jsem šla na odvykací kúru, že to není můj táta. My jsme se hodně pohádali a on řekl: „Stejně tě má máma s někým jiným!“ Protože když mu máma řekla, že je těhotná, tak byla ve druhém měsíci a znali se měsíc. Takže svého biologického otce neznám, ale on se ke mně hlásí, platí, takže ho беру jako tátu. Já neberu jako tátu někoho, kdo mě zplodil, ale toho, kdo mě vychoval.
To je jako já svojí mámu, neberu jako mámu, protože se na mě totálně vykašlala. Ale zato vychovatelku, kterou mám už odmalička, беру jako svojí náhradní mámu. Kdyby nebylo jí, tak už jsem bůhví kde.

A máte ty domácí práce nějak rozdělené doma?

J: Máme služby. Každý den musíme uklidit chodby, kuchyň a obývací a o víkendech si vaříme...
G: ...Občas si i pereme, ale většinou to tedy dělá vychovatel.

A vy nebydlíte spolu, že?

J: My jsme každá v jiné skupině. V našem dětském domě jsou tři skupiny- dvě bydlíme v jedné velké budově a třetí skupina bydlí v sousedním malém domečku. My obě bydlíme v té velké budově, ale jsme každá v jiné skupině. Ale běžně se stýkáme, chodíme spolu ven- máme k sobě přístup. V některých děčákách nemůžou k sobě.
U nás to taky jednu dobu chtěli tak udělat, že by se skupiny oddělily a nemohli se vidat navzájem, ale to by podle mě vážně nešlo.
G: No to vážně ne. To bychom potom byli závislí jen na těch lidech, s kterým jsem ve skupině, a nebyli zvyklí komunikovat s ostatními...
J: To už jde vidět teď. My, co bydlíme v budově, se bavíme s lidmi z „domečku“ trochu míň, protože už jsou daleko.

Když jste přemýšleli o výběru školy, chtěly jste například do Prahy na internát?

J: Já si dávala hodně přihlášek. I do Prahy, ale asi bych tam nemohla jet. Já bych to tam asi nezvládla. Hrozně by se mi stýskalo po všech lidech a hlavně i po vychovatelích. Kdybych měla problém, tak bych musela počkat až na víkend.

G: Mně by se taky strašně stýskalo. Už jsem na všechny hrozně zvyklá a všichni mi moc pomáhají a já bych to tam bez nich nezvládla.

J: A hlavně sranda je tam. Třeba večer se nudíme a začneme dělat různý kraviny a tak a vysmějeme se za celý den- někdy i týden. A je to s nimi strašně fajn! Já se tam vážně cítím jako doma. Když jsme třeba venku a já řeknu, že už musím jít domů, tak se mě často lidi ptají: „Jak tomu můžeš říkat domov?“ a já říkám, že doma je tam, kde mě někdo vychoval, kde mám přátele, kde se cítím dobře a ne tam, kde jsou moje rodiče. Kde mám prostě lidi, na které se můžu obrátit, když mám problém a ne jako když přijdu „domů“ a jdu si lehnout. Takhle to u nás vážně funguje! Přijedu, jdu ven, přijdu kolem jedenácté, jdu spát, ráno vstanu a zase jdu na celý den ven... Já s nimi vůbec nechci mluvit, takže jsem radši celý den venku.

Jak často jezdíte za rodiči?

J: To záleží. Někdo jezdí každých čtrnáct dní, někdo jenom na prázdniny, někdo jenom občas. Záleží to na tom, jak chceme my hlavně.

G: Já jezdím většinou jednou za čtrnáct dní, ale teď nepoježu pět týdnů. Jezdím za svojí prababičkou, ale už začíná mít také problémy se srdcem, takže čekáme jen na nejhorší. No a jinak jezdím občas za tetou. Ale je to tam takový divný. Já jsem zvyklá z děcáku chodit domů na šestou a tak když jsem tam venku a uběhne šestá, tak už mě to tam přestane bavit a musím jít prostě domů.

Takže musíte být pokaždé zpátky v šest?

G: To záleží na věku, jak se domluvíme a jak se chceme- je to podle zásluh a tak. Podle toho je i kapesné, ale nejvýše to jsou tři stovky.

J:A hlavně se teď už strhává i za dny doma. Dřív se to nedělalo, ale teď se strhává za den doma- 10 korun dolů. Ještě třeba strhávají za kouření- protože se to bere jako úmyslné ubližování na zdraví. Do 15 mají strhávat 10, od patnácti 20... G: Ale mě třeba strhávají 40 korun, jen protože se jim to nelíbí.

A kolik máte tak průměrně?

J: 280, někdy se mi povede i 300, když nejedu domů a sekám latinu.

G: No já mám většinou jen třeba 140 Kč. Mě přijde, že mě chtějí připravit o všechno kapesné. Za kouření mi strhávají 40, někdy i 50 Kč, pak když jsem doma, někdy mi třeba strhnou i 20 za to, že nenosím bačkory. Ale to hrozně záleží na vychovatelích.

A na co je to kapesné určené? Co si za něj kupujete? Třeba oblečení?

J: Jak kdy. Oblečení si za to můžeme koupit, ale většinou nám ho kupují oni. Někdo to utratí za cigarety, když má někdo narozeniny, tak na dárek pro něj a tak. Prostě na co to zrovna potřebujeme.

Jak to je s dárky k narozeninám, Vánocům a tak?

J: Máme takovou speciální kartu. Je na 1500 korun a je jen na nás, jak je použijeme. Když si třeba nechceme koupit nic na svátek a narozeniny, tak si můžeme všechno nechat na Vánoce. G: Někteří to hned na narozeniny utratí třeba za oblečení, ale někteří si to šetří. Já si třeba budu letos k Vánocům kupovat mobil! My dostáváme jenom 1300, protože jsem stále v kategorii do 15 let.

Jakým způsobem slavíte Vánoce?

J: Většina jezdí domů. A ti co nechtějí, tak prostě slavíme jako doma. Nemáme sice kapra, protože ho nejíme, ale máme kuřecí řízky, bramborový salát, cukroví- prostě jako doma. Neděláme Vánoce po skupinách, ale všichni se sejdeme na jednom patře a tam slavíme jako rodina.

G: Ještě máme předbesídku, a to je Štědrý den jen na skupině, než se rozjedeme domů.

To si vždycky uděláme hezkou večeři a pak si chodíme pro dárky ke stromečku. Vychovatelka vždycky zacinká: „ Je tu Ježíšek!“ a všichni se seběhnou. Je to taková tradice.

J: Pak ještě máme dárky od sponzorů, ale ty dostáváme až na Štědrý den. Ti, co jedou domů, je dostanou až po příjezdu.

G: A ještě si kreslíme taková přáníčka, třeba do Kladna, a to máme dvě. To nakreslíme, co bychom chtěli a pak se to pověsí na vánoční stromeček v Kladně. A lidi si to můžou vzít a koupit nám to a pak pošlou. Potom samozřejmě jim píšeme poděkování. Pak nás třeba sponzoruje rádio Kiss, od kterého máme také dárky.

Dáváte si dárky i mezi sebou?

J: Občas, pokud jsou peníze samozřejmě. Ale jinak pokud chci někomu něco koupit, tak nečekám na Vánoce a dám mu to hned. Nebo třeba když jezdíme na různé akce a já tam něco vyrobím, tak to potom dám třeba vychovatelce.

Chtěly byste nakonec vzkázat něco čtenářům?

J: Doufám, že jsme Vám malinko přiblížily, jak to v takovém dětském domově vypadá a funguje. Většina z Vás je z úplných rodin a zabývá se různými prkotinami, které nazývá za problémy. Snad Vám tento rozhovor trochu otevře oči a uvědomíte si, že jsou na tom lidi vždycky hůř než vy. Jinak přeji krásné Vánoce!

**„Doma je tam, kde mě někdo vychoval,
kde mám přátele a kde se cítím dobře,
ne tam, kde jsou moje rodiče.“**

- MARKÉTA JAKOUBKOVÁ -

*THIS MUST BE VIETNAMESE CARTIER
VISIT CARTIER FROM ALL OVER THE WORLD*

© Helene Nguyen Ngoc Anh Photography

ASIAN POWER ASIAN PRIDE

Asie- symbol konzervatismu, tradic a zvyklostí? Už NE!

Co by většinu z nás jako první napadlo k pojmu „ASIE“? Malí, zakrslí, šikmoocí „špunti“, tradice či konzervativní způsob života? A co takhle třeba reakce na asijskou hudbu? Troufám si říct, že by si tak 90 procent představilo jemné, harmonické a zcela nemoderní melodie.

Tohle je však obrázek, který už skutečně neexistuje. 21. století a globalizace změnila tuto uzavřenou kulturu o celých 180 stupňů v nepoznání. Vše začalo koncem Studené války, kdy se jednotlivé státy začaly postupně dostávat z poválečného rozčarování a chudoby. Země, jež se přiklonily ke kapitalistickému režimu jako je Jižní Korea byly hodně ovlivněny globalizací a modernizací. To vše ovšem hodně ovlivnil i zdejší show business. Vzorem se začal stávat západní styl, nejen co se hudby týče, ale i móda a film. Z počátku se asiátům vůbec nevedlo. Největší kvalita východu nedosahovala ani zdaleka průměru západu. Avšak velká inspirace, výborná organizovanost, pracovitost a vytrvalost pomohla těmto „západním“ asijským artistům se postupně prokousávat na vrcholnou úroveň celého východu. Dnes je Korea považována za nejspěšnější a nejlepší show business celého Asijského kontinentu. Ve zkratce řečeno, bychom mohli říci, že je to taková ta východní Amerika. Korejští hudebníci jsou natolik populární, že krok za krokem dobývají celý svět. Například skupiny jako jsou WONDER GIRLS, SNSD, SUPER JUNIOR, SHINEE, DBSK, či 2PM se dostaly na vrcholnou pozici i na světových žebříčcích oblíbenosti.

Ty asijské země, které si vybraly komunistický či socialistický režim vlivem Koreje a Japonska se též velice změnily. Preferuje se tu kombinace tohoto zřízení s moderním kapitalismem, což má velký dopad i na zdejší hudební scénu. Vypadá to tu podobně, jako v již zmiňované Koreji před 15 lety. Jde ale poznat, že se i tyto země dosti otevřely světu a snaží se pomocí své vytrvalosti a silné pracovitosti dosáhnout světové úrovně.

Jako Asiatka jsem skutečně hrdá na to, čeho vlastně má rasa během 20-30 let dosáhla. Začalo se úplně od začátku, úplně od nuly. Dnes produkuje Asie, především Jižní Korea a Japonsko velice kvalitní hudbu. Pokud bude Asie v tomto tempu pokračovat, může stát, že jednou v budoucnu nebude ve světě show businessu kralovat Amerika, ale právě Asie.

- TRAN HUYN TRAN -

Flyset

...your new favorite champagne

©Helene Ngoc Anh Nguyen Photography

*A cigarette is the perfect type of a perfect pleasure.
It is exquisite, and it leaves one unsatisfied.
What more can one want?*

*Mr. Darcy
... the new cigarette brand...*

KONTROVERZNÍ REŽIE ROBERTA WILSONA

Divadelní režisér a světelný mág Robert Wilson ovládl svou surrealistickou tvorbou Prahu. Jeho práci můžeme obdivovat hned na několika místech najednou.

V Galerii Jiřího Švestky právě probíhá jeho výstava videoportrétů, ve kterých jasně můžeme vidět inspiraci Warholovými screen testy. Autor zde používá dlouhé záběry na téměř nehybnou osobu či zvíře, čímž vytváří dojem ožvládnutého obrazu.

Z velkoplošných obrazovek nás nezúčastněně pozorují obličej slavných herců či spisovatelů, to vše za doprovodu hudebních kulís. Další výstava, tentokrát v Muzeu Kampa poukazuje spíše na vývoj nejen Wilsonovy tvorby, ale také Josefa Svobody – dalšího geniálního scénografa a malíře. Název „Light up the Lights!“ má především upozornit na jeden z hlavních aspektů jejich prací – světlo, jeho síla a efektnost.

Zatímco Josefu Svobodovi zůstala výstava hodně dlužná, díla Roberta Wilsona jsou prezentována skvěle. Je vidět, že na instalaci se z velké části podílel on sám a dokázal v rámci koncepce udržet hlavní významové linie.

Tato expozice je spíše didaktickým průvodcem Wilsonovy jevištní činnosti a konfrontuje ji se scénickými návrhy a ukázkami představení Josefa Svobody. Jak již jsem zmínila, ve většině Wilsonových divadelních prezentací hrají prim světelné efekty a specifické pohyby postav, které mohou být mnohými považovány za strnulé a chladné, jinými za originální a pro zároveň Wilsona typicky minimalistické zpracování.

V Národním divadle se tento rok ujal hned dvou inscenací. Mimořádné nastudování Janáčkovy Káti Kabanové se stalo vrcholem operní sezóny. Vedle režie je Wilson také autorem scénického a světelného designu, který je jako vždy na vynikající úrovni. Jako druhé se ujal inscenace Čapkovy utopie Věc Makropulos, tentokrát pro činohru. I tentokrát je pro diváka fascinující sledovat precizní divadelní projev a způsob, jakým pracuje se světlem. Jak dokáže pomocí akcentů zcela změnit scénu, či zdůraznit repliky postav a dodat jim tak nový význam.

Stejně jako v případě Káti Kabanové i zde nalzáme dokonalou stylizaci postav, které jsou ve své jednoduchosti tvořeny pár teatrálními gesty.

Herci působící jako loutky mohou být pro konzervativní české publikum nepřijatelné.

Ne jednou se již stalo, že po představení se režijní pojetí u obecnosti neshledalo s pozitivními reakcemi. Možná je to škoda. Měli bychom se otevřít novým cestám a způsobům jevištního ztvárnění.

BOJ O RASOVOU ROVNOPRÁVNOST V USA

Už na začátku 16. století Evropané přivezli první otroky z Afriky na půdu nově objeveného světadílu. Během příchodu dalších lidí z Evropy se stal trh s otroky důležitým faktorem ekonomického a sociálního života. Otroci byli jedním z faktorů, který zapříčinil velký růst populace a ekonomiky. Odhady jsou děsivé – od začátku 16. století do začátku 19. století bylo do Ameriky dopraveno více než 10 milionů Afričanů. Tato násilná migrace je jednou největších a nejhorších v historii lidstva. Prodej otroků byl veřejnou zábavou a není divu, že bílé společnosti trvalo dlouho než přijala jako rovnocenné i jiné rasy. Rodiny byly násilně rozdělovány, úmrtnost na transportních lodích byla až 30%, otroci museli pracovat až 16 hodin denně. Otroci nesměli téměř nic. Neměli právo na vzdělání, neměli právo jít za zábavou, nesměli se vzdálit z plantáže a dokonce ani nesměli svědčit proti občanu bílé pleti.

Změna nastala až po válce severu proti jihu. Sever byl více osvícenější, jelikož byl cílem mnoha imigrantů a nebyli tam skoro žádní otroci. Na jihu byl v některých oblastech větší počet otroků než svobodných občanů.

Až roce 1865 vyšel třináctý dodatek k ústavě USA, který zrušil otroctví. Problémem ale bylo, že bývalým otrokům nezaručovat žádnou sociální pomoc – osvobozeným lidem se během života nedostalo žádné vzdělání, neměli žádnou půdu a nikdo mimo jejich předchozího majitele je nechtěl zaměstnat. Tím pádem se situace pro mnoho lidí nezměnila. Poté byl vydán protokol zaručující 40 akrů a mulu pro každého osvobozeného člověka. Bohužel prezident Andrew Johnson s tímto protokolem nesouhlasil, a proto byl zanedlouho zrušen. Bílí lidé nesouhlasili s rovnocennými právy, jelikož osoby černé pleti viděli pořád jako Afričany a ne jako v USA narozené lidi, a proto bylo v roce 1866 úzakoněno občanství pro lidi narozené v USA.

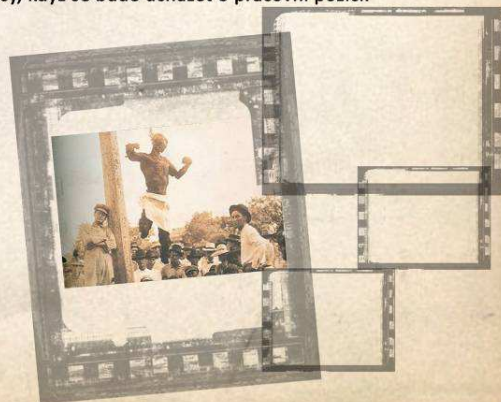
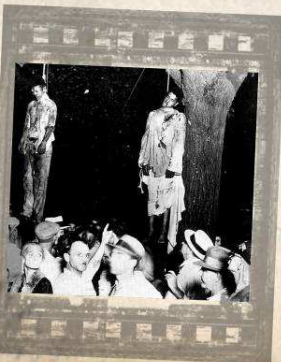
Situace se čím dál tím více vyhrcovala. V roce 1877 je založen Ku Klux Klan. Jeho příznivci až patologicky nesnášeli Afroameričany. Tyto skupiny měli podporu obyvatelstva, jelikož obyvatelstvo černé menšiny nevěřilo a vidělo je jen jako hrozbu a kriminálníky. Díky různým opatřením a malým zákonům nemohli lidé, co nevlastní půdu být v porotě u soudu, či vlastnit zbran. Tím pádem většina Afroameričanů se nemohla bránit a ani jít k soudu.

Všechny státy USA začali uzákonovat takzvané "Jim Crow laws" (Jim Crow je rasistická postava ze stejné rasistické dobové hry). V mnohých státech se nesměli lidé odlišných ras uzavírat manželství. V Oklahomě směl volit jen ten, koho praotec či prapraotec směl volit v roce 1866, kdy mělo volební právo jen malé procento afroamerické populace.

Prvním okamžik, který vypadal, že se věci lepší byla první světová válka. Bylo to poprvé, kdy se lidé dívali na afroamerické vojáky jako na hrdiny a veterány a ne jako na černé otroky. Stejná situace nastala během druhé světové války. Kontrastem k těmto úspěchům byl fakt, že až do 30. let byli každý rok ulynčovány k smrti stovky lidí, kteří se ani nedostali k soudu. Policie vždy více věřila bílému než černému. Velký zvrat nastal, když Franklin Roosevelt podepsal akt, který uzákonil, že nikdo by neměl být diskriminován na základě rasy, když se bude ucházet o pracovní pozici.

Lynčování v 30. letech 20. století

5050. a 60. léta – čas největších změn

V roce 1955 Rosa Parks udělala velký krok pro boj za rovnoprávnost. Odmítla pustit bílého na místo v autobuse. V té době bylo totiž uzákoněno, že přední půlka autobusu je vyhrazena pro bílé a zadní je pro Afroameričany. Když byla přední půlka plná, museli občané černé pleti uvolňovat místa občanům bílým. Tato žena byla za toto chování poslána do vězení. Právě uvěznění Rosy Parks vyvolalo vášnivé reakce na straně Afroameričanů. Během této akce přichází na scénu Martin Luther King, který začal propagovat bojkot autobusové dopravy. Jelikož díky tomuto bojkotu autobusové linky přišli o polovinu zákazníků (na jihu USA je až 50% populace černé pleti), začali krachovat. Díky tomuto protestu si ignoranštití bílí obyvatelé USA ověřili jakou sílu Afroameričané mají a že je potřeba je brát jako rovnocenné občany.

Afroameričané byli segregováni po celých Spojených státech. Všechny veřejné zařízení a služby byly segregovány – knihovny, jídelny, bazény atd. Téměř každá škola byla rozdělena. Největším problémem bylo, že "černé" školy nedostávaly tolik financí jako školy "bílé" a dokonce v některých státech platili absurdní zákony, jako třeba, že učebnice a nábytek, co používali afroamerické děti nemůžou být používány ve škole určené výhradně pro "bílé" děti.

Hnutí za občanská práva nabralo právě v padesátých a šedesátých letech na obrátkách až dosáhlo svého vyvrcholení v roce 1964, kdy byl vydán "Civil Rights Act". Vláda USA měla větší motivaci Afroameričanům zpřístupnit stejná práva jako měli ostatní občané. Právě probíhala studená válka mezi Sovětským svazem a zapadním světem. Komunisté svým občanům neustále předhazovali, jak je USA špatnou zemí, která nerespektuje ani základní lidská práva a především Sovětský svaz se mohl tvářit jako lepší země – hlavním znakem komunistické filosofie je přece rovnost pro všechny.

Bylo násilí efektivnější než Kingův nenásilný boj?

Bojovníci za rovnocenná práva se rozdělili na dva tábory – jedni byli pro nenásilný boj za svobodu Martina Luthera Kinga a druzí byli zklamání pomalými změnami a podporovali revolucionáře. Mladí lidé podporovali radikalistu Malcoma X, jelikož jak to tak bývá, právě oni chtějí rychlé změny a nechtějí na nic čekat. V některých ohledech byl jeho násilný boj pro hnutí za rovná práva efektivní, jelikož jak to tak bývá, násilí na sebe vždy přitáhne více pozornosti.

Pro Afroameričany nebylo vhodné používat násilí. Už tak je většinová společnost viděla jako hrozbu, jako kriminálníky. Martin Luther King byl vhodně vybrán jako vůdčí osobnost hnutí za rovnocenná práva. Byl to křesťan, měl velké charisma.

Současnost

V 70. letech byla vydána opatření upřednostňující černé uchazeče na školách a ve firmách. Tato opatření rozhněvalo mnoho lidí i politiků, protože se začali obávat nástupu rasismu naruby. Naštěstí se tak nestalo a Afroameričané jsou nyní rovnocennou součástí americké společnosti. Jsou mediálními celebritami, úspěšnými doktory a právníky. Jsou součástí politiky, USA má dokonce afroamerického prezidenta. Rasistické chování je považováno za trestné. Na druhou stranu je bohužel mezi chudými lidmi stále velké procento Afroameričanů, pro které je téměř nemožné se vyšplhat na vyšší příčky společenského žebříčku.

- KATEŘINA NOVOTNÁ -

SPORT: NOVÝ „FENOMÉN“ ZUMBA!

Už jste slyšeli o tomto novém druhu tance?
Jestli ne, tak se v tomto článku dozvíte všechny potřebné informace.
Já zumbu tančuji již přes půl roku a jsem opravdu spokojená.

Co to vlastně zumba je?

Zumba je nová sportovní aktivita, která je kombinací aerobního cvičení a latinsko-amerických tanců (jako je: salsa, merengue, samba, mambo, flamenco a tango). **U zumby nelze říci, zda je to cvičení či tanec. Je to prostě obojí.** Při hodině, se kombinují rychlé a pomalé rytmy, které zajišťují efektivní spalování tuků a tvarování postavy. Zumba nedávno dorazila i k nám a velice rychle se stala obrovským hitem.

Jedna lekce zumby většinou trvá šedesát minut. Zhruba prvních deset minut je věnováno rozehřátí a rozcvičení těla, poté má trenér připraveny již rychlejší sestavy. Zhruba po půl hodině je tempo nejrychlejší, střídáním pomalejšího a rychlejšího tempa se dosáhne řádného spalování tuků a zapojení všech svalů. To všechno se odehrává za živé a rytmické latinskoamerické hudby.

Zumba je vhodná opravdu pro každého, existuje mnoho druhů např.: Zumba Toning (více posilování), Zumba Gold (vhodná pro starší lidi), Aqua Zumba (cvičí se ve vodě) nebo Zumbatomic (určená dětem od 4 do 12-ti let) a další. **Kroky jsou uzpůsobené tak, aby je zvládl každý a ještě se u toho bavil.** Zumba Vás má opravdu bavit a proto je důležité najít dobrého trenéra. Speciálně u zumby to platí dvojnásob. Lekce totiž nabízí větší svobodu, není to jako aerobik, kde Vám lektor přesně říká co máte dělat a jakou nohou vyjít. Hlavní úlohou trenéra zumby je inspirovat Vás a strhnout Vás. Proto, kdyby Vás zumba hned po první hodině nebavila, zkuste jít na další hodinu do jiného studia, kde bude jiný lektor.

Každý měsíc se v České Republice školí nový a nový lektori, jenže těch opravdu dobrých je jen málo. Nebo můžete navštívit Fitness Studio Medusa, kde vede hodinu má trenérka Nikola.

Co si určitě vzít s sebou?

Pokud se rozhodnete navštívit lekci zumby rozhodně si nezapomeňte přinést láhev s vodou, ručník, pohodlné oblečení a hlavně dobré boty. Pro pozdější milovníky existují i speciální „zumbashopy“, které nabízí velké množství barevných triček, čelenek, náramků, kalhot a dalších, s různými nápisy „Fun“, „Join the party“ a podobně.

Kdy a proč zumba vznikla?

Naprosto náhodou zumba vznikla v roce 1999 v latinskoamerické Columнии, kdy si na svou hodinu lektor aerobiku Alberto Perez zapomněl přinést svou kazetu s hudbou. Alberto alias Beto tedy pustil latinskoamerickou hudbu a začal improvizovat, lidé z toho byli opravdu nadšeni. Později se Alberto přesunul do USA, kde v roce 2001 se svými spolupracovníky založil organizaci Zumba Fitness LLC, která zajišťuje zumbu celosvětově.

Mottem Zumby je: „Ditch the workout, join the party!“ a právě o tom celé cvičení je. Hned jak vkročíte na hodinu zumby, budete si připadat jako na latinsko-americké párty.

- LUCIE JANÍČKOVÁ -

MARCY'S

toyshop for your creative children

LISTOPAD V ČECHÁCH A VE SVĚTĚ

NADĚJE JE

Měsíc listopad přinesl do Čech spoustu otřásajících novin, mezi které rozhodně patří zpráva o pohřešované Anně Janatkové z Prahy.

Dívka je pohřešována od 13. října 13:00. Ze školy šla obvyklou trasou společně se spolužačkami. V ulici Pod Písečnou se ale rozdělily, a poté už dívku nikdo neviděl. V Troji se našel pouze její batoh a láhev s pitím. Podle slov jejich rodičů dívka měří asi 120 centimetrů a má blond vlasy. Na sobě měla tmavě šedou zimní bundu, mohla být ale oblečena jen v červeném svetru s tříčtvrtěčným rukávem. Pod ním měla žluté triko s krátkým rukávem. Na sobě také měla fialovočernou šálu, tmavě modré džíny s červenobílým páskem a fialovou čepici s kšiltlem. Obuty měla černé boty.

Holčička je pohřešována už přes dva měsíce. Podle policie jde o únos. DNA podezřelého 41letého muže bylo nalezeno na batohu dívky a v Praze 8, kde muž pravděpodobně bydlel. Pochází z Prahy a v minulosti byl osmkrát odsouzen.

Dalším krokem byl výstup otce holčičky Miloše Janatky. Otec únosci nabídl 3.5 milionu korun. "Udělám všechno pro to, aby se Anička vrátila domů. Teď mluvím k vám, vy máte Aničku... Propusťte Aničku a my vám pomůžeme," řekl. Nikdo se neozval.

Nečekaně na Facebooku lidé začali sdílet články o Aničce. Jeden z uživatelů sociální sítě založil událost Modlitba za Aničku, ve které prosil, aby se pomodlili. „Jde o to, zda v sobě dokážu nalézt soucit, soucit který je - jak říká tibetský Dalajláma - znamením ne slabosti, ale síly,“ píše.

Podle Pražské kriminální policie se nadále bude pokračovat ve hledání. „Případu se i nadále intenzivně věnuje speciální tým čítající zhruba 70 lidí. Stále jsou k dispozici také uniformovaní policisté. Rozsáhlé pátrací akce ale v posledních dnech vystřídal intenzivní prověřování informací, které policie dosud při pátrání získala. "Pokračuje ověřování poznatků a indicií vyplývajících z vyšetřování, opakované výslechy a tak dále," řekla mluvčí. Policie už před časem uvalila na případ informační embargo, které i nadále trvá.“ - tn.cz / ČTK.

Důležitou zprávou bylo oznámení od senzibila, který řekl, že žije v Německu. Podle něj Anička byla unesená nebo prodaná do zahraničí.

Dále 17. listopadu se na stránkách objevila nová zpráva. Muž z Ostravy vydíral rodiče prostřednictvím SMS zpráv. "Jednatřicetiletý muž neváhal rodiče vydírat v tíživé životní situaci. Po zveřejnění výzvy otce pohřešované případným svědkům, zaslal na mobilní telefon rodiny několik krátkých textových zpráv a během tří dnů a požadoval finanční hotovost, přičemž rovněž vyhrožoval násilím na dívce v případě nesplnění stanovených požadavků," uvedla Holčáková. Muži hrozí trest odnětí svobody od šesti měsíců do čtyř let nebo peněžité trest.

Celá Česká Republika stále doufá, že se Anička najde.

Důležité informace volejte na telefonní číslo rodiny: 733 678 531

LISTOPAD V ČECHÁCH A VE SVĚTĚ

JEDNORAZOVÁ AKCE NEBO ZAČÁTEK DALŠÍ VÁLKY ?

„Na Korejském poloostrově se zase střílelo, napětí u hranic Severní a Jižní Koreje sílí“, „KLDŘ zaútočila na jihokorejský poloostrov“, „Válka v Koreji“ – takové články se objevily 24. listopadu ve většině světových novin, časopisů a internetových strankách. Co se odehrálo a co bylo příčinou útoku a jaké jsou jeho následky si následně uvedeme.

"Severokorejská dělostřelecká jednotka rozpoutala provokační střelbu ve 14:34 (6:34 středoevropského času) a jihokorejské oddíly na palbu okamžitě odpověděly," řekl podle ČTK mluvčí jihokorejského ministerstva obrany. 23. listopadu z úterý na středu byl napadnut jihokorejský ostrov Jonpchjong severokorejskou armádou. Tento ostrov, ležící na sporném uzemí, je příčinou dlouholetého sporu mezi těmito státy.

Podle údajů zemřeli dva lidé a dalších 18 bylo těžce zraněno, přičemž byly zničeny desítky domů. Lidé se ve zmatku ukrývali v krytech a prchali v lodích na pevninu.

Střetnutí vypuklo podle jihokorejských úředních a mediálních zdrojů poté, co KLDŘ vyzvala svého jižního souseda, aby v citlivé oblasti zastavil probíhající vojenské manévry. Jihokorejská strana to ale odmítla.

Podle Jižní Koreje KLDŘ vystřelila 50 až 200 dělostřeleckých granátů, které zasahly Jonpchjong, na což Jižní Korea odpověděla zhruba 80 výstřely. Avšak podle verze KLDŘ Jižní Korea zaútočila první při vojenském cvičení, což jih odmítá.

Po střetu v obou zemích se objevily náznaky krize. Jižní Korea v masovém protestu slíbila pomstu za smrt dvou vojáků. Podle OSN událost je označena za jeden z nejhorších incidentů od konce korejské války.

-NATALIA SKALKA-

SVATEBNÍ ŠATY

Viktor & Rolf

Týdny módy jsou za námi a kolekce návrhářů jar/léto plná výrazných a optimistických barev zase před námi.

Jelikož se naše číslo jmenuje „First engagement“, nemohla mé pozornosti uniknout přehlídka nizozemské značky Viktor&Rolf, ve které se objevily svatební šaty.

Tato dvojice se rozhodně nebojí šokovat a přes svůj surrealistický pohled na obyčejné věci si vydobyla stálé místo mezi špičkou módního průmyslu.

Inspirace pro novou kolekci 2011 byla nalezena jak jinak než v prosté věci - bílé košili, která se na molech objevuje v mnoha variacích. Nečekejte však eleganci, protože návrháři se nezapřeli ani tentokrát a na mola přichází čistá extravagance.

Přehlídka byla zahájena modrými propínacími šaty, kde rukáv nebyl zakončen jednou manžetou, ale hned několika po celé paži. Ani na límečky se nezapomnělo a hrály svůj prim. Jednou jich bylo více pod sebou a podruhé volně visely přes rameno. Závěrečné defilé nikoho nenechalo bez povšimnutí. Pompézní, sněhobílé svatební šaty, které podtrhují slova této dvojice: „Móda je pro nás lékem na realitu“, vyjadřují vše.

-MONIKA KRAFTOVÁ-

Butik DARCYA

*the real woman should know
how to wear the real dress*

©Helene Nguyen Ngoc Anh Photography

Christmas in China 農曆新年

Christmas such as known in Europe does not exist in China. This makes sense, since when we look into the meaning of Christmas, we see that it stands for commemorating the birth of Jesus Christ. Christianity has never yet reached the status of religious majority in China like the way it has in Europe. Regardless of this religious origin, the way Christmas is nowadays being celebrated in Europe and North America, it has always been a tradition where families gather together to thank for everything the past year has brought along and to share some peaceful time with significant ones. This is just like the way the end of the year is celebrated in China, with the only exception being: it is not called "Christmas".

The end of the year in China is very similar to our way of celebration. It is the time of uniting with the family, of enjoying presence of all family members and sharing all memories and experiences of the past year.

It is commonly believed that red colour fends off bad luck, and imposes good luck. Red symbolises fire and auspiciousness. Therefore everyone dresses up with red being the main theme in their garments. This will always be accompanied by gold, which stands for wealth and riches. Colours of mourning, white and black, are avoided.

HISTORY

New Year is celebrated through all of Asia. Celebrations start on the first day of the first lunar month and last for 15 days. The tale behind the Chinese New Year is that a mythical beast called Nian would come on the first day of the first lunar month, eat all villagers' crops, livestock and especially their children. To scare off this monster people would put food in front of their houses and hang out red lanterns, for Nian was afraid of the red colour and would run away.

Nowadays people tidy up their houses a day before the New Year to sweep away all bad from the previous year and to welcome good luck. Commonly they even get new haircuts and new clothes to start all new and fresh again.

This time of the year is known as the largest annual migration period in China as all families, which are often scattered all over the vast country, try to visit their relatives.

The first day is most important as the deities of earth and heaven are welcomed. Meat is usually not eaten to bring them longer lives and all food is prepared on the preceding day, for it is believed that knives and fire bring bad luck and as such should not be used on the day itself. The second day is considered as "the day of dogs' birthday" and all dogs are specially treated and fed.

The third and fourth days are dedicated to parents-in-law who should be given respectful salutes by their sons-in-law. On the fifth day everyone abstains from visiting relatives which brings bad luck on that day. On the seventh day it is "the common man's birthday": everyone turns a year older. It is celebrated by way of eating a supper of noodles, which symbolise longevity, and raw fish, for success. On the fifteenth, the last day, a lantern festival takes place all over the country and lanterns are lit up to guide all spirits home.

DIFFERENT DATE EACH YEAR

New year celebrations are usually held between the 21st of January and the 21st of February, and the date of the first day of the new year differs each year. A Chinese month „yue“ really means a „moon“. Each lunar month starts on the day of the new moon when the moon is closest to the sun and least visible. On average, a lunar month is 29,5 days. Multiplying 29,5 days by 12 months gives 354 days, which is 11 days short of a 365 day year. Therefore the Chinese calendar adds an extra month to make a thirteen-month year, thus each month starts on a different day each year.

RED ENVELOPES

Elders usually give money in red envelopes to younger family members. Those who give, will gain more money the upcoming year and it symbolises that the family luck is passed on to the children. The Chinese word for red – hong – also means „plenty“, therefore it is believed that money given away will multiply. Money inside the envelope is called Ya Sui Qian; ya – suppress; sui – evil spirit; qian – money; which means that money suppresses evil spirits and reputedly it makes kids safe and healthy for the next year. Notes in even amounts bring luck, apart from 4. The Chinese word for „four“ sounds similar to „death“, thus it is a negative number. Envelopes should be opened out of the giver's sight and their content should be saved and not spent immediately.

FOOD SYMBOLS

Being full is the ultimate sign of well-being and contentment. Feeding and eating together is a sign of affection. The Chinese New Year's eve dinner is the most significant dinner of the year. The main focus of the New Year's eve dinner is abundance, health and happiness of the family. It is believed that the family's love will grow cold if they don't share this all-important meal. Despite rivalries and family issues, everyone is encouraged to eat well and be merry.

The Chinese New Year's eve dinner remembers ancestors and honours the past and the current generations. Letting the family elders eat first is a sign of respect and love. Tea and wine is served at an altar for the family ancestral spirits, as it is believed that wellness of forebears reflects on the family fortune. Finding positive symbols (Good Luck, Prosperity, Wealth, Happiness) is very important to Chinese people and brings hope for the Chinese New Year.

1. **Hot pot** (Chinese fondue)
with meat and vegetables is a necessity.
huo guo = hot pot
hong huo = prosperous, blooming

2. **Fish** (yu), served whole
yu = scrupulous, abundant

3. **Shrimp** (xia)
xia = laughing, happiness, well-being

4. **Boiled dumplings**, usually filled with meat, bring wealth to the upcoming year - sometimes filled with a coin, whoever bites that one will be wealthy in the new year

5. **Oyster** (hao)
hao = good

6. **Peanuts and noodles** symbolise a long life

7. **Eggs** stand for fertility

RECOMMENDATIONS

1. Tidying up the house

Do not sweep up your house during the New Year celebrations. It should be done before the start, otherwise you might sweep away all your luck. However dirty it is, you don't want to ruin the upcoming year, nor the holiday, by not relaxing.

2. Washing your hair

By washing your hair on the first day of the New Year, all your luck might be drained away. In order to have your hair nicely done, better do it altogether with sweeping the house on the last day of the old year.

3. Fresh breeze

Do not forget to leave the windows wide open to let the breeze bring freshness and luck to your house.

4. Repay debts

If you owe money, it is best to repay your debts before the New Year, for it is believed if the debt continues to the new year, your debt will remain unpaid forever.

5. Beware of said words

All that is done and said during the New Year celebrations must bring auspiciousness. You should refrain from talking about ghosts and death, thus not even voice the number „four“ as it sounds like „death“.

6. Gaining sweets

To have a sweeter year ahead, you should eat more sweets during celebrations. Any household you visit won't miss any candy, sweets or cookies on the table to ensure everyone will have a sweet year.

- VERONKA SPURNÁ -

Ms. Darcy

... the new light of your life

People who worked on the magazine:

- Katerina Novotna - Monika Kraftova
- Natalia Skalka - Alzbeta Tkadlcikova
- Marketa Jakoubkova
- Lucia Janickova - Tran Huyen Trang

*!LOOK FORWARD FOR THE NEXT ISSUE!
MS. DARCY WILL GO **DECADENT***

Graphic editor:

- Helene Ngoc Anh Nguyen

© Helene Ngoc Anh Nguyen photography